Ч. 227 Второк 8 (20) жовтня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Розумне слово.

„Буковина“ подавши звістку про завязавше ся у Львові нове товариство політичне „Католицкий руско-народний союз“ висказує тепер о нім своє слово. Ми називаємо се слово в заголовку „розумним“, а нашим читателям лишаємо самим осудити, чи не справедливо ми кажемо. „Буковина“ так пише:

Поміщаючи вчера допись про се нове політичне товариство руске, ми обіцяли сказати своє слово про него. Чинимо се нині зараз, бо — як читаємо в „Дѣлѣ“ — оно дуже цікаве знати наш погляд, — ну, а ми не маємо причини відмовити єго цікавости. І инші певно також цікаві на наше слово.

Єсть у Русинів особлившa охота, добачувати на Руси більше партий, ніж їх справді є, і уважають се якимсь лихом специяльно рускии, таким, якого в инших народів нема. Отже розріжняють у нас старорусів і москвофілів (нїби дві партиї), коли по правді се одна партия; розріжняють радикалів і сосиял-демократів, коли се лиш дві галузи одної партиї, котра добровільно, а не задля незгоди поділила в той спосіб свою робуту. Найде ся гурток людий, що мають иншу думку в якійсь даній справі — то хоч би він у всім иншим годив ся з засадами партиї, сейчас рускі мудрагелї придумають для него окрему назву і відтак бідолахи плачуть, що ось то на Руси аж тілько партий і ми тому такі слабі. Замість рішити ся вже раз і пристати виразно до котрої-сь партиї, більша часть рускої інтелїґенциї думає собі, що она мудрійша від тих, котрі вже пристали рішучо до орґанізаций і тілько рахує собі нові обяви житя народного і зараз штемплює їх назвою партий, щоби потім плакати. Отсю руску мороку підхопити й польскі і ческі ґазети — і така ґазета Politik думає собі, що сказала щось дуже мудрого і характеристичного словами, що „Русини не мають нїчого иншого до роботи, як усе викликувати нові партиї“. Хто се каже? Ческа ґазета, котра знає, що у Чехів, не рахуючи шляхти, є партиї: молодочехів, старочехів, хлопска-аґрарна Стясного, партия клерикальна, рокгакагzе, социял-демократи, омлядіністи — і ще може які инші!... А у Поляків хиба партий мало?

Нехай отже часописи других народів рахують собі свої партиї, а ми, Русини, знаймо, що у нас час переходовий, що у нас з хаосу політичного що лиш тепер повстають партиї справді політичні, що орґанізация така, як „Католицкий руско-народний Союз“, — се на всякий случай цїлком консеквентний обяв житя народного і означає не зацофанє, а поступ. Доси ми укладали свої партиї після ідеї національної; тепер та ідея уже на стілько здїйснила ся, що не маємо чого побоювати ся о єї бит, — отже в орґанізацию народну входять тепер справді політичні моменти. Хто признає рацию биту радикалам, той зовсім не повинен дивувати ся, що орґанізують ся і клерикали.

*

Опозицийні рускі часописи (поки-що „Діло“ і „Галичанин“, а до них, розуміє ся, прилучить ся і „Громадский Голос“) приняли „Католицкий руско-народний Союз“ обявами великого невдоволеня. Нас то дуже дивує. Обі ті перші часописи все запевняють людий, що Русь стоїть лише на сьвящениках, що їм дорогий і католицизм і інтереси сьвящеників, що они готові все їх боронити; — коли-ж сей католицизм і інтереси католиків приняли форму „союза“ для успішнїйшої оборони, — „Діло“ і „Галичанин“ виступають против него. Де консеквенция? Тут видко або безпринципність або фарисейство сих двох ґазет, і не ми, буковиньскі Русини разом з „Буковиною“, тілько прихильники сих двох галицких ґазет, сьвящениками підпираних, не знають, що з католицизмом почати. Тепер же настала крайна пора для них виявити виразно свою краску і рішити ся, в котрий бік іти. Хто каже, що боронить католицких сьвящеників, а разить єго католицизм в проґрамі політичного товариства, той фарисей і облудник.

*

„Католицкий руско-народний Союз“ має на цїли: дбати про релїґійно-моральні, народні, політичні і економічні справи руского народу в Галичині, іменно же справи руских селян і міщан на основах католицких. Тим то товариство буде: 1) розбуджувати і піддержувати сьвідомість народну, ширити пізнанє і почутє прав горожаньских, поучувати про горожаньскі права взагалі як і про законні способи оборони в случаях нарушеня або перепони в свобідним виконуваню прав; 2) ширити почутє справедливости, взаїмної помочи і потреби стоваришень, яко найважнїйших способів до піднесеня добробиту і усуненя визиску; 3) дбати о зменшенє публичних тягарів; 4) дбати о переведенє в законодавстві справедливого розкладу податків і тягарів публичних; 5) дбати о улекшенє набуваня, побільшуваня і взагалі піднесеня селяньских і міщаньских господарств, ремесла і промислу.

Так означена цїль сего нового товариства в статутї. Хто що може закинути против цїлий

---

4)

ГОЛЯНДСКА СПАДЩИНА.

(З нїмецкого — Вільгельма Фішера).

(Дальше).

По якімсь часї отворили ся двері і увійшов той сивий, котрого він перед тим видів, убраний, як би мав виходити з дому, і в капелюсї на голові. Він видивив ся проникаючим поглядом на Генриха і запитав: Що там? — Молодий мужчина відповів єму чемно, але коли сподівав ся, що імя єго вуйка по бабі зробить велике враженє на старого правника, то помилив ся. — Не маю нині часу, мушу до суду — сказав він холоднокровно — прийдіть завтра.

— Де єсть Ян? — спитав він відтак писаря.

— Пішов на почту, мінгер.

— Ван Дален, возьміть папері і ходіть зі мною! Один з писарів взяв послушно спору пачку паперів і злагодив ся іти з своїм паном. Але Генрих зважив ся промовити ще одно слово і витягнув фляшку з кишені.

— Мингер, — відозвав ся він, бо вже виучив ся був трошки по голяндски — я приніс вам малу пробку нашого домородного вина, коли вам буде смакувати, то....

— А то що? На що менї вашого вина? — відозвав ся Стівезанд гнївливо.

— Покоштуйте лиш єго!

— Сховайте собі! Коли схочу напити ся вина, то собі куплю.

Сказавши то вийшов. Але в сїнех ждав єго новий гнїв. Якесь хлопятко може літ за сім, бліде з довгим волосем і великими красними очима, досить прилично одїте стояло дрожачи і подало панови мовчки якийсь лист. Ледви що він роздер куверту і глянув на письмо, як і кинув ним зараз до землї та подоптав ногами. — Забирай ся звідси! Іди собі до чорта, куди хочеш і більше не показуй ся менї в моїм домі!

Витрутив дрожачу дитину на улицю і пішов чим скорше до суду, а єго писар за ним.

Генрих, що був нїмим сьвідком тої поганої сцени, не вийшов зараз з дому, лиш надумавшись хвильку вернув отвореними дверми знову до канцеляриї. — Мінгер — відозвав ся він до мовчаливого писаря — ви чей не погордите добрим напитком. Зробіть менї ту приятність і возьміть собі отсю фляшку.

Старий чоловічиско подивив ся на него. — Реньске вино? — Правдиве і добре, бо й є!

І єму зараз язик розвязав ся. — Нема лїпшої пори як отся! — відозвав ся він весело. — Старий не верне аж десь коло полудня. Треба сполокати горло від пороху з паперів та хоч не все лиш самою ґеневеркою [1])

Він обкрутив ся на кріслї, схопив ся з него і виймив сховані десь в кутику шафи дві склянчини замалі до вина, а завеликі до горівки. Замкнув відтак обережно двері, а Генрих відкоркував тим часом фляшку. З великим вдоволенем втягав писар в себе насамперед милий запах вина, а відтак одним духом випив цїлу склянку: Отто раз вино! Для нашого брата не все в середу Петра!

Генрих налив єму знову і рад був з того, що старий став веселїйший і говірливий. — А чи не могли би ви менї розповісти щось докладнїйше о моїй справі? — спитав він відтак в дальшій розмові.

— Як же ви називаєте ся?

Писар очевидно підчас короткої розмови зі Стівезандом і коли Генрих здивував ся, що він того не знає, відповів згризливо: Я преці був занятий! Я би не дав собі ради, як би слухав кожду дурницю, про яку тут говорить ся. Мельхіор Шмідт? То я чув щось такого, але справи спадкові старий сам залагоджує. Кажуть, що то був великий богач.

Поки що не міг Генрих більше нїчого довідати ся. Мінгер Стівезанд, видко, чоловік палкої вдачі? — спитав він.

— То чорт в людскім тїлї, сатана! — сказав на то писар, але й зараз оглянув ся, чи хто того не чує.

— А чому-ж ви єго держите ся?

— Бо треба їсти і пити — а що-ж діяти? А чому я пю звичайно просту горівку, а не таке вино?

[1]) Горівка з ялівця, яку виробляють в Бельґії і Голяндиї.

сего товариства і партиї, яка коло него збере ся в Галичині?! Чим ті цїли кому не до вподоби? Тим хиба, що основу мають католицку? Розумів ся, галицким москвофілам, котрі в справі віри були і суть фарисеями, не подобає ся Союз іменно сею католицкою основою, бо впрочім они не мали би нїчо против того, аби за ними був і Є. Е. Кардинал і правительство і щоби они могли зносити ся з правительством так, як колись. „Дїловикам" не влад се товариство тим, що они самі не знають, чого хочуть. Раз дають они докази симпатиї з радикалами, другий раз з якимись старорусами, третїй раз пишуть чорно на білім, що з Барвіньским мають спільний ґрунт, четвертий раз доказують, що не будь сьвящеників і Руси не було би, а пятий раз повстають против товариства, котре має цїли зовсїм безнаганні, ті самі, що і львівска Народна Рада, лише основу має католицку. Жадайте від них льоґіки!

Так тепер прийшла пора Дїловикам подати ся або в бік радикалів, або в бік клерикалів, мають до вибору, — а мороки на Руси нехай дальше не підтримують своєю гойданкою поміж противними собі партиями.

*

Ми, буковиньскі Русини, займаємо супротив сего нового товариства політичного у Львові таке становище: Товариство се виразно зазначує у своїм статутї, що має дбати о руский нарід в Галичинї; коли-ж так, то жаден православний буковиньский Русин не має права дорікати сему галицкому товариству за его католицку основу. В квестиях віри толерантні, ми не забуваємо, що маємо і православних Русинів (і то далеко більше, як католиків) — і нам одна як друга церков однаково мила, коли сповняє свою задачу супротив народу руского.

Цїль же „Католицкого руско-народного Союза" така, що против неї нїякий розумний Русин нїчого не може мати; для того-ж скілько католицкий характер союза не буде сягати у сферу інтересів православної церкви (а о се нема найменшої обави), о стілько союз може бути певний нашої симпатиї. Так само радо привитали-б ми реальну роботу львівскої „Народної Ради", коли-б она до якої розумної роботи була спосібна, як радо повитаємо реальну роботи сего союза, коли він розвине ся і зискає собі прихильників.

Буковиньскі Русини мають аж надто богато роботи у своїм краю, щоби бажали собі інґеренциї в справі галицких Русинів; але они мають так богато спільного ґрунту з галицкими народовцями-Русинами, що всякі заходи тих для скріпленя сили народу можуть нас лише тїшити і додавати нам віри у нашу роботу. А в тих спільних змаганях нам — як кажемо — так само потрібна і користна робота унїята як і православного чоловіка.

Перегляд полїтичний.

В комісиї буджетовій викликала була на послїднім засїданю широку дискусию справа удержавненя оплати шкільної на унїверситетах. Справа ся була вже предметом наради в підкомітеті і там викликала була досить різку суперечку, так що референт Бер, противник удержавненя, заявив, що готов зложити свій реферат, наколи-б предложене правительства було ухвалене. Мінїстер просьвіти виказував, що оплату шкільну на унїверситетах признано свого часу професорам лиш для того, що держава тогди їм мало платила. Тепер же настали такі відносини, що коли один професор европейскої слави дїстає з тої оплати лиш н. пр. 11 зр., то другий має з неї аж 11.000 зр. а правительству розходить ся о то, щоби платню професорів на унїверситетї зрівнати і для того хоче удержавнити ту оплату. Проект правительства ухвалено 18 голосами против 6 а референт Бер зложив свій реферат, котрий опісля поручено пос. Мілевскому.

З Льондону доносять, що Анґлїя, Франция, Росия і Італія постановили наперти на султана і зажадати від него, щоби реформи були переведені в цїлій Туреччинї. Росия має в тім дусї вислати рїшучу ноту до Порти. Наколи би султан противив ся, то Росия в імени Европи має ужити способів примусових.

Анґлїйска праса особливо же Times виступила в послїдних днях досить остро против Нїмеччини. Times каже: Публичне мнїнє в Анґлїї зачинає в послїдних часах освоювати ся з гадкою, що чувства, які висказує богато нїмецких ґазет супротив Анґлїї, суть чувствами закоріненого недовіря і ворогованя. Настрій анґлїйского народу супротив Нїмеччини зачинає бути холоднїйший; наколи Нїмцї не відступлять від дотеперішної своєї полїтики, то настрій той охолодне зовсїм або й змінить ся в неохоту. Становище нїмецкого правительства і коментарі нїмецкої праси в справі запутаниї в полудневій Франциї нанесли дружному настроєви супротив Нїмеччини тяжкий удар. — На то відповідає Nat. Ztg., що Нїмеччина задля порозуміня з Анґлїєю не може нїяк змінити своєї полїтики на Всходї, а Voss. Ztg. доказує, що означаю теперішної ситуациї полїтичної не есть вже противність Франциї і Нїмеччини, але противність Анґлїї і Росиї. Торжества побратаня Росиї з Франциєю будуть тепер робити клопоти не Нїмеччинї, але Анґлїї.

Новинки.

Львів дня 19 жовтня 1896.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан. Баденї повернув з Кракова до Львова.

— **Пошести.** В Станиславові замкнено на два тижднї всї народні і виділові мужескі і женьскі школи з причини тифу, скарлятини і дифтериї, котрі сильно лютять ся в містї. Також з Дрогобича доносять, що там ширить ся скарлятина і дифтерия та що з тої причини замкнено також школи.

— **Самоубийство.** В огородї реальности під ч. 6 при улици Вроновскій у Львові повісив ся в пятницю вечером Антін Янович, рахунковий ревідент краєвої Дирекциї скарбу. Причиною самоубийства мала бути тяжка недуга жолудкова.

— **Огнї.** З місточка Нараєва пишуть: В пятницю від полудня зачав горїти Нараїв. Згоріло місто і Лани, т. є. понад 300 нумерів. Погоріло і руске приходство; церков уратовано. Жиди вибрали ся до Вережан, а християни плачуть з розпуки на згарищах. Шкоду поки-що годї обчислити.

— **Нещастна пригода.** В селї Запитові коло Львова утонув ся 10-лїтний хлопець Павло Ференц в ямі торфовища. Послїдні дощі наповнили яму водою, а коли Павло гнав перед кількома днями худобу на пасовиско, не хотїв калужі обходити, але волїв єї перескочити. Скочив, однако не досягнув противного берега і зараз пішов на дно. Товариші Павла так як і він малі дїти замовчали о тій пригодї і о смерти хлопця довідано ся аж тодї, коли тїло хлопця виплило на поверхню води.

— **Посади при зелїзницях.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оголошує: Для всїх, навіть

— У мене єсть ще кілька фляшок того вина — сказав Генрих, а старому писареви аж очи засьвітили ся. — Але Стівезанд чей чоловік ретельний і можна на него спустити ся?

— Ну, та срібної ложки не вкраде, бо на то знає він право аж надто добре. Але де було богато гроший, там і богато крало ся, можете бути того певні, чоловіче!

Генрих якось не годив ся на ті сумні погляди згризливого і змарнованого чоловіка, тим більше, що й сам мав надію стати незадовго богачем, але не конче уважав за потрібне противити ся тим поглядам.

— Честний чоловік буде вічно бідний та ще й дурний до того — говорив невдоволений писар дальше і дрожачою рукою держав склянку з вином під носом. — Я ще тим потїшаю ся, що єсть якесь пекло, а що богачі і на сїм сьвітї не мають ще всего, чого би їм хотїло ся. Та й для кого той старий дїдько збирає то все та уриває нам з платнї та дере шкіру з вдовиць і сиріт? Єго син згине, хоч би він єго і в золотий папір завивав!

— Чи то той молодий мужчина, котрого я там на горі видїв?

— Той сам, він у него одинак. Гуляв, а тепер нема вже для него ради. А єго сестра, одинока донька старого, віддала ся перед лїтами за якогось бідачиска, артиста, бачу якогось музику, чи актора чи мабуть маляря, того вже не знаю. Він єї вирік ся і она померла. Мала бути дуже красна дївчина, так бодай кажуть; не дуже, видко вдала ся до него. Я єї не знав; з мене був ще тогди инший чоловік, не машина до переписуваня, як нинї. — Шкода, що фляшка вже порожна. Але я вас беру за слово, що дістану ще кілька.

Генрих, котрий майже нїчого не пив, рад був, що розійшов ся з тим згризливим чоловіком. Біду вже й так трудно зносити, але коли до неї причинить ся ще й ненависть та зависть, то она аж тогди стає ся правдивою мукою. Мякшого серця як писар, жалував він нещасливого батька і оправдував єго щоретке поведене.

На улици, що правда, відозвало ся в нїм инше чувство. Там все ще стояв бідний хлопчина, з котрим адвокат обійшов ся так не полюдски; стояв засумований, а сльози сьвітили ся єму в очах.

Генрих промовив до него як приятель, а хлопець на диво, відповів єму по нїмецки.— Тато слабі, такі дуже слабі! — говорив хлопчина з плачем, — а коли верну домів і не принесу нїчого...

Для людий доброго серця в такім случаю найдогіднїйше сягнути до кишенї та виймити пару крайцарів або й таляра і дати, після того як хто маючий, або в якім він настрою. Та й Генрих хотїв вже виймити пару крайцарів, але надумав ся якось инакше. Взяв хлопця за руку і сказав до него: Ходи, підемо разом до твого тата.

До того причинила ся трохи і побожна забобонність. Єму приходило ся стати богачем, але ще стояли деякі трудности на перешкодї: хиба-ж не зробити би якоїсь малої жертви? Атже Господь Бог подумає собі тогди: Коли хтось помагає бідному своєю лептою замість ужити єї для себе самого, то він гідний того, щоби став богачем. Так не треба думати; не треба з Господом Богом торгувати ся, але знов і не треба таки дуже шукати за причиною, яка нас слабосильних людий спонукує хоч би й до найлїпшого дїла.

Коли так Генрих по довгім ходї зайшов в якусь глуху улицю а Павлусь завів єго по сходах до якоїсь нуждевної пивницї, де мешкав єго тато, тогди щезло у него всяке самолюбиве чувство а вийшла на верх чиста милосердність. Він же й сам не був маючий а в своїм містї знав ще біднїйших людий, але такої бідноти як тут ще не видїв, єї треба шукати по великих містах. Темна комірчина була холодна і вогка та майже без всякої домашної знадоби. Під стїною стояла якась скриня, відтак кілька поломаних стільцїв, перед постелию лежала якась шмата з якогось коца, а у постели на голій соломі, вкритий якимись лахами лежав виниділий якийсь мужчина з позападаним лицем, та покашлював і хорчав, як би вже вмирав. Піднїс ся якось і промовив: А що, Павлуню? — Але відтак знову повалив ся на постїль.

— Я стрітив вашого синка — відозвав ся Генрих успокоюючи недужого — у мінгера Стівезанда, котрий нинї був дуже занятий і в злім гуморі; позвольте, що я тимчасом зроблю для вас, що треба.

— Вже нїчого не треба! — простогнав недужий, але дитина голодує.

Генрихови стало дуже жаль і він звернув ся до старої сусїдки, що як-раз увійшла і дав їй гроші та порозумів ся з нею, як міг. Она принесла досить скоро якоїсь теплої страви і Генрих аж не міг надивити ся, так тїшив ся, що Павлусь так смачно зїдає та що нездужаючий на сухоти єго батько напив ся бодай трохи теплої юшки з мяса. Тимчасом розглянув ся ще раз по нужденній хатчинї і аж лячно єму стало. — Як же тут можна подужати в тім вігнилім воздусї! — подумав він собі. — Якесь чудо, що ще бідний хлопчина якось здоров і

найнизше систематизованих посад при зелїзницях державних вимагає ся укінченя школи народної і відбутя практики в дотичній галузи служби на стациї або при секциї консервациї. В міру вільних місць вибирає підписана ц. к. Дирекция на постійні посади так з огляду на службу як і на свій моральний обовязок, передовсїм таких кандидатів, котрі вже довший час провізорично за денною платою при зелїзници працюють. Таких кандидатів єсть так много, що всї подання чужих, котрих денно по кількапайцять надходить від осіб немаючих по більшій части кваліфікациї, полагоджує ся відмовно. Ц. к. Дирекция зелїзниць державних звертає проте увагу інтересованих, що вносячи подання о подібні посади наражають ся тілько непотрібно на кошта стемплеві і оплату почти.

— **Торговля дївчатами.** Краківскій поліциї удало ся спровадити назад до дому дві молоденькі дївчині, 16-лїтну Н. і 15-лїтну М., котрі походять з Підгіря. Їх заангажував знаний обманець Ерлїх для своєї „оркестри" в Солуни в Туреччинї. Дївчата поїхали туди і найшли там ще 14 жертв безсовістного Ерлїха. З тих 16 дївчат вміли грати 8, а решта удавала, що грає. До дому писали дївчата, що їм дуже добре дїє ся. Завдяки енергії краківскої поліциї дістали ся ті дві дївчинї до дому, але Ерлїх остав ся в Солуни.

— **Доля еміґранта.** Гнат Полотнюк господар з Нового Двора коло Кристинополя виеміґрував з початком сего року з цїлою своєю родиною, зложеною з 7 осіб. Був то досить заможний чоловік, бо мав около 30 моргів ґрунту, хоч правда обдовженого. Полотнюк ґрунт продав, поплатив довги і виїхав. Але вскорі пізнав, що за морем не ма раю, о якім він думав і вернув назад до краю. Та тут заглянула єму біда в очи і він мусить тепер жити майже з милостинї.

— **Що може братня любов!** Сими днями показало ся у варшавскій вязници незвичайне заступництво. Там відсиджував вже від кількох тижнів кару за крадіж Андрій Долембковский. Наразвиказує ся, що у вязници сидить не Андрій Долембковский, а єго брат Антін. Запитаний о причину такого заступництва, заявив Антін Долембковский, що єго брат Андрій має жінку і дїти, отже мусить для них зарабляти на щоденний хліб і не має часу сидїти у вязници, а він з братньої любови рішив ся за него відпокутувати крадїж.

— **Грошеві клопоти.** В середу зрана відобрав собі славний книгарник віденьский Манц, житє вистрілом з револьверу. Він перебрав минувшого року яко самостійний властитель звістну книгарню Герольда, але в торговельних кругах говорили собі нишком, що ся стара фірма зачинає бути у фінансових клопотах. Манц повернув перед трома тижнями з цїлою родиною з Ст. Гільґен, де перебував через цїле лїто. В середу прийшов до своєї книгарнї, але дуже сумний і розстроєний, так що се впало всїм в очи. Відтак пішов до своєї канцелярії, написав кілька листів, казав їх понести на почту, а сам замкнув ся в канцеляриї. З початку було все тихо, отже робітники думали, що їх шеф працює. Нараз почули вистріл з револьверу, а коли виважили двері, найшли Манца з простріленою головою. Єго відвезено до шпиталю, де помер о він до 11 год. перед полуднем. В кишени найшли лист до єго жінки. Загально уважають фінансові клопоти причиною самоубийства.

— **Підлоги з паперу** тепер в Сполучених Державах американьских дуже розповсюднені і улюблені, бо они в богатьох взглядах лїпші, як деревляні підлоги. Передовсїм они тим добрі, що після відомостий технїчного бюра Лідерса в Ґерліцу не мають шпар, а тим стає ся неможливим нагромадженє пороху і шкідливих грибів, як се дїє ся при звичайних підлогах. Нові паперові підлоги консервують добре тепло і помимо їх твердости ступає ся на них з приємностию, бо мягко, щось нїби так, як при лїнолеум (масї). Сї підлоги богато дешевші від підлог з твердого дерева. До паперової маси додають трохи цементу і потім розсилають ту масу у формі порошка. Коли дістане ся той порошок, робить ся з него масу, розливає ся на підлогу і притискає ся валками, а вкінци намащує ся фарбою, якою хоче ся.

— **Померли:** У Львові Маркил Збоіньский, один з першорядних артистів польскої сцени, в 50-тім роцї житя. — В Бродах Мария з Беньковских Яворска, жена повітового інжинера, в 32-ім роцї житя. — В Стремильчи під Бродами Лявра з Августиновичів ґр. Олїзарова в 80-ім роцї житя.

Переписка від Адміністрациї.

Вп. Ів. Буцм. в У.: Нехай громада рекламує в Старостві, бо експедиция не може висилати на чиюсь чужу рекламацию, позаяк кількаразова така рекламация могла би комусь зовсїм безплатно доставити цїлий річник. Треба рекламувати зараз кожде число, котре не одержить ся, а не кількадесять чисел майже з цїлого року. Такої рекламациї годї увзглядпити. Можна хиба докупити собі дотичні, числа о скілько ще будуть.

жваний. Та-ж в нашім містї найпослїднїйший лахолатник та жебрак, що мешкає де на піддашу або в якій шпичинї, мешкає лїпше і має бодай чистий воздух".

Павлусь накрив старанно горнець в тим, що в нїм ще з обіду лишило ся, та сказав: Аби нам щурі не дібрали ся до того, тату!

— Ще й того треба! — подумав собі Генрих. Посидів ще хвильку розважаючи недужого, котрий не міг вже говорити, лиш з вдячностию споглядав на него, а відтак попращав ся з ним обіцявшись знову прийти. Перший раз числив він вже тепер на спадщину. — Завтра чей буду міг подати єму лїпшу поміч.

Ще того самого дня заглянув знов до недужого, але що той спав, то він лиш лишив єму кілька фляшок вина, щоби було чим покріпити ся. Кілька фляшок заніс знов писареви до хати.

На другий день рано ставив ся завчасу в канцеляриї; тепер вже знав дорогу. Пан Стівезанд був вже на долинї і приймив єго хоч не занадто сердечно, але все-таки чемно. Кинув лиш оком на повновласте та на прочі папери, які Генрих розложив перед ним а відтак встав і пішов до одної з великих шаф. Отже тепер настала та важна хвиля. Чи виплатить цїлу суму, чи дасть лиш якусь часть, задаток. На жаль! Не дав нїчого. Виймив лиш якийсь папір, підсунув єго не могучому вже дочекати ся тої важної події Генрихови під сам ніс і казав собі прочитати. Але Генрих не міг вже читати, бо аж в очах єму потемнїло і ноги під ним задрожали, коли почув від адвоката ту страшну вість: Не ґенерал помер, але капітан і не називає ся Шмідт, але Шміц; єго свояки жиють в реньскій провінциї і вже писали до мене та дали знати, що висилають свого повновластника, і я вчера мав вас за него — сховайте свої папери, не маєте тут що робити, можете собі іти звідки-сте прийшли; ви називаете ся Шмідт і лїпше, щоби я був не чув того імени.

Генрих опинив ся на улици, сам не знав коли і як. Став такий пригноблений і безрадний, як вчера малий Павлусь. Повновластє і метрику уродженя держав ще в руцї. Отже так щезли нараз всї красні надії! А що на то скажуть Аренштайнці? Стрийко Йосиф — буде тепер жалувати того, що дав гроші на дорогу. А Іван Коль, може вже наробив довгів на сподївану спадщину. А добра матір, що робила собі таку велику надію! А Мария — пан Блюм може тепер відступить.

Але й найприкрійші гадки не можуть зовсїм запанувати над тим, хто має чисту совість. — Та що-ж великого стало ся? — сказав він наконець сам до себе і набравши відваги сховав папері до кишенї. — Хиба-ж я на той сам, що був чотирнайцять днїв тому назад? Хиба-ж у мене не тоті самі здорові руку, хиба-ж не чесний собі ремісник і моє імя не так само добре, як чиєсь инше? Коби лиш той дурний Фроїм не був нас так запенокоїв! Ну, надія була солодка, хоч розчароване більше, а дорога була також красна, коби лиш не прийшло ся було дорого за ню заплатити. — Але чого Стівезанд був такий злобний. Очевидячки аж тїшив ся з того, що я не той сам. Та чого чіпив ся до мого імени, котре єму нїчого невинно? Чи радше до імени мого вуйка, котре менї хотїв накинути?

(Дальше буде).

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Галицко-угорский рух спільний. З днем 1 падолиста 1896 увійде в житє додаток II до тарифи часть II зшитка 2 з 1 грудня 1894. Додаток сей містить в собі безпосередні цїни єдиничні за перевіз сьвіжих овочів, тарифи виїмкові для вина і мощу, як тоже для товарів зі шкла в деяких реляциях.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 19 жовтня. Угорске товариство торговельне обходило вчера 25-лїтний ювилей свого істнованя. Сполучена будапештеньска каса ощадности дарувала з сеї нагоди 100.000 зр. на цїли шкільні і добродїйні.

Атини 19 жовтня. З Константинополя наспіла тут вість, що американьский корабель стацийний призначений взяти Дарданелї силою. Два турецкі торпедовцї відплили до Дарданелів, а два до Смірни.

Берлин 19 жовтня. Цїсар і цїсарева виїхали вчера.

Софія 19 жовтня. Князь болгарский приїхав.

Вісбаден 19 жовтня. Царска пара приїхала тут вчера перед полуднем і поїхала зараз до православної каплицї на горі Неро.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	6·00	2·11	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·14	2·25	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Скольго і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Скольго лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 минут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Ц. к. упр. гал. акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

пригадує, що всї будучі ще в обігу **5% листи гіпотечні** (непреміовані) зістали вильосовані дня **30-го цьвітня 1895 з терміном платности** дня **1-го падолиста 1895.**

Понеже від того дня дальше опроцентоване згаданих лїстів минуло, звертає ся увагу П. Т. властителїв тих-же, щоби дальших купонів не відтинали, лиш листи до виплати предложили, в противнім случаю — на основі постановлень статутів — дальші відтяті купони зістануть відтягнені з капіталу.

Львів дня 15-го жовтня 1896.

ДИРЕКЦИЯ.

(Передрук не платить ся). 85

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і продає

всякі ефекти і монети

по курсі даніи найдокладнїйшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові	4% пожичку краеву галицку коронову
4½% листи гіпотечні	4% пожичку пропінацийну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
4½% листи Тов. кредитового земс.	4½% пожичку угорскої зелїзної дороги державної
4½% листи Банку краевого	4½% пожичку пропінацийну угорску
4% листи Банку краевого	4% угорскі Облїґациї індемнїзацийні
5% облїґациї комунальні Банку крае.	
4½% пожичку краеву галицку	і всілякі ренти австрийскі і угорскі,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає **по цінах найкористнїйших.**

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученем коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 9

С. Кельсен у Віднї

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджена купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цінах оріґінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.